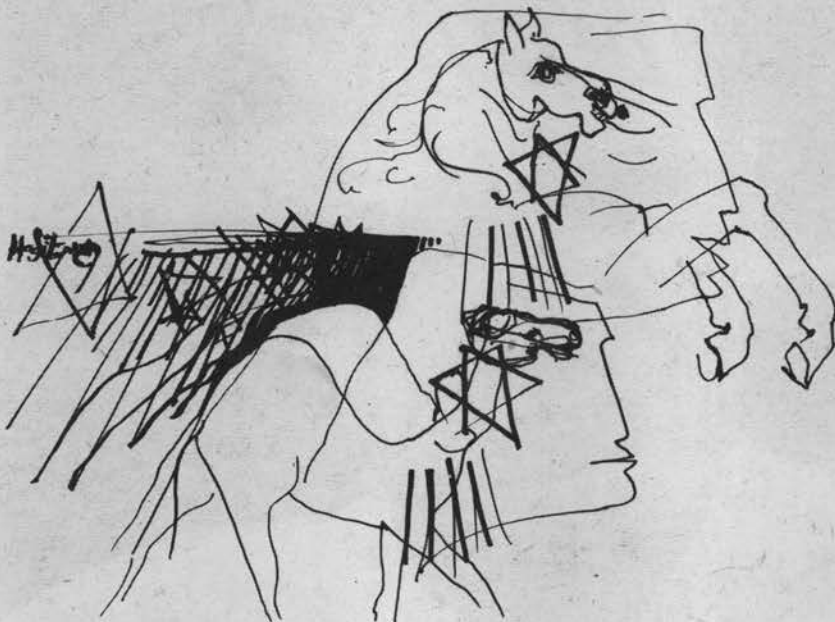

הגנים התלויים

"אין אתה יכול לעשות אפילו צעד אחד שאיננו
מביא להרס", ***
לאיזו אהבה דפקת בשער? —
מה הולכת בחוט הדק שבין הולדת הרגע ומותו,
הולדת המגע
ומות הילד
וכמה דקה היא ההגנה:
"דפיקה אחת בשער — וההרס כבר התחיל", ***

נאחזות בגבורת-הארץ קושרת רחובות נהרות
ברלין ובכל
מה האכדת בטבלת בם
מה קדשת בנפלת לטבע בין
אהבתך לאהבת זונחתך
מאימתי את משטה בנקישות על דלתך הפרוטה
מאז משטה חרבוניך בטמאים מראותך, מאז
נאהבת
הרס
מדפקת בדלתות:
"דפיקה אחת — וההרס כבר התחיל".

רישום: חגית גל-עד

אתך

אתך
אני לוקחת
מדות אהבה אחרות,
דבקות
של טחב בשחינה,
התחברות של
בעלי-חיים
במדוימים האחרים.
אני שוטחת את אברי החישה,
קונה תעצומות עולם
על פי מגע של
כף-יך מהם החשופים
להרף-אור

הן בעצמי אני יודעת את הצלילה הזאת
ומה שאחריה, ומה שיש בענן
המדבר באלהים.

עם אלוה בירושלים

מתוך מחזור שירים, שנכתב בעת מסע-תחקיר לצורך כתיבת
תסריט, בעקבות אלוה לסקר-שילר, בישראל, בשוויץ ובגרמניה.

על הדמיון

אינני יודעת מה עוד יכלת לעשות ללבד
מן הרעב לאהבה
ללחם
לכבוד
כל מה שהיה לך ולא עוד.
אנוט* באה אליך לשבת אתך במקומך בקפה, בורחת מן השעורים המתים
בסטודיו של קורינט** ומספרת לך איך היו מלמדים אותם לרקת
את התמרים,
למתח את הבד ולציר.
זוכרת איך אהבת את ילדותה, היא חושבת פי ידעת שהרעב הזה
הוא קיומי — הוא יתפלה
לו לעצמו.
כמו גורל גרמניותכן. כמו
גורל שירתך המתקלף מעורו: סטירת החיים
מול האנשים (המשחקים)
רוצחים (המשחקים אנשים)

כמו שהיא היום, היא זוכרת
בחושי הילדה המתבגרת שהיתה, מה
יכלה להציע לך לבד מן המבט
שעשה אותה אשה, פציפיסטית, רעבה
ציירת
זאבה
זקנה.

פאבלו קזאלס הזמין את דיוקן עצמו אצל בעלה הציר,
פפוארטו ריקו האכיל אותם,
בקליפורניה נחשבו מרגלים, ולבסוף חזרו למות
בגרמניה בכספי השלומים.
גם אנוט היתה רעבה.

ביוני 80' אהבת אנוט אותי ומצירת את פני מתוך
תצלום שלי עם בתי.
בנקדה נחבאת על קו ברלין-ירושלים
מושכים עדין את שירת הרעב ההוא, עד שאולי
יתפלה מעצמו. עד לנקדה הבאה.
אנוט רוצה לבוא לירושלים.
וכשאני מטלפנת אליה מכאן היא
אומרת: "אף, נאס, שוב את כאן? מתי את באה אלי?" —
וזה אומר לשוב ולראות איך
הרנטה ההיא מאפשרת לה לקיים
את רצונה לחיות.

את קרבנות הדמיון
אנחנו מקריבות
על דמיון חיינו.

* אנוט יקובי (1894) ציירת גרמניה, למדה בסטודיו של קורינט, התיידדה עם
אלוה לסקר-שילר, היתה פעילה בתנועה הפציפיסטית ובמחתרת האנטי-
נאצית, נרדפה והיגרה לאמריקה עם בעלה הצייר וילדיה. מתגוררת כיום
במינכן עריירת, עם פספורט אמריקני.
** לוביס קורינט (1858 — 1925) צייר ואמן-תחריט גרמני, ממנהיגי המאבק
נגד הגישה האקדמית בציור, ייצג נוסח מתון של האקספרסיוניזם הגרמני,
ניהל סטודיו ידוע ללמוד ציור בברלין.
*** מדברי פרופ' ג. שלום על הספורים הקצרים של קפקא ועגנון.